

't Was Paarse Distel die het monster 't eerst ontwaarde
terwijl het bezig was met wroeten in de aarde.
Een wijle stond hij stil, vergat bijna zijn haat,
hoe kon in zo iets schoons toch schuilen zoveel kwaad!
170 Hoe soepel boog het lijf bij elke spadesteek,
hoe blonk zijn blanke huid van alle smet gespeend.
't Was net een levend beeld als uit een droom geboren,
waarin een kunstenaar zijn ziele had gestoken.
Hoe kon in zo iets schoons toch schuilen zoveel kwaad,
175 herhaalde Distel steeds. Maar Bereklauw werd kwaad
als hij die loftrumpet van Paarse Distel hoorde,
alleen zijn zoete wraak, geen schoonheid hem bekoorde.
"Maar hoe geraken wij, vroeg Distel wat gebelgd,
toch dichter bij ons doel daar op dat open veld,
180 waar struik, noch haag noch heg ons aan zijn oog onttrekken,
zodat het monster ons van ver reeds kan ontdekken."
"Geruisloos sluipen wij tot waar het naarstig spit,
zodat het vóór het weet in onze klauwen zit,
zei Bereklauw wat nors." Maar plots keek 't monster op
185 en als 't die parasol en Distels paarse kop
daar op zijn veld zag staan, ontvlamde weer zijn haat
en met een woest gebaar greep 't naar zijn blanke spa.

Grote Brandnetel

Urtica dioica

2

Bedekt ben ik met haar dat brandt,
raak mij maar even met uw hand.
Al bijt mijn gift uw tere huid,
noem mij daarom niet "heksenkruid".
De heksen immers mij ontzien,
nog nooit wild' ik hen hulpe biën,
en erger nog, hun toverij
tot niets vergaat door 't kruid van mij.
Eenieder die mijn taal verstaat
leeft langer in gezonde staat.

Bekruipt het reuma uw gewrichten,
rap zal mijn kruid het wel verlichten.
Als 't liefdevuur wat is verlamd,
nijp mij tot sap en 't vuur ontvlamt.
De bliksem doet uw huis geen kwaad,
neem mij tot brandstof voor uw haard.
En noemt mij nu nog miserabel,
toch blijf ik altijd honorabel.
Een eed'ler kruid bestaat er niet,
laat mij niet staan als u mij ziet.

Grasmuur

Stellaria graminea

Geen woordjes vond ik klein genoeg,
ragfijn met fantasie verfraaid,
als u mij naar hun uitzicht vroeg:
sterretjes in 't gras gezaaid.
Met duizend oogjes tegelijk
uit 't frisse groen van 't grastapijt
uiten zij hun wit festijn.
Rapsodie, maar dan in 't klein.